

Lakomý Lu-Chi
klácal na dlážke
a rozprával kráľovi
o svojom nešťastí.
Povedal, že sa už nemôže
na nikoho obrátiť,
a preto prišiel za kráľom,
najvyšším v krajine,
dúfajúc, že mu kráľ pomôže
a ochráni ho.
Kráľ ho vypočul
a potom poslal
nejaké stráže
do toho domu,
aby priviedli druhého Lu-Chi.
A potom boh Indra,
druhý Lu-Chi, prišiel.
Kráľ vôbec nevedel,
kto je kto, pretože
boli obaja úplne rovnakí.
Vôbec žiadne rozdiely.
Kráľ bol z toho zmätený
a hovoril odporcovi:
„Tento Lu-Chi
bol vždy lakomý,
ale ty si iný,
si taký štedrý,
a veľa utrácaš.
Rozdávaš veci všetkým.
Myslím,
že z tohto pozorovania
už viem povedať,
ktorý z vás je skutočný
a ktorý je falošný.
Potom teda musíš
povedať pravdu, dobre?“
Boh Indra povedal:
„Vaša výsosť je veľmi
múdra, keď to hovorí,
ale neviete, že nedávno
som prijal Budhovo učenie
a obrátil som sa
o 360 stupňov
a rozumiem tomu,
čo je dobré, čo je zlé,
a viem, že som bol zlý.
Preto musím odstrániť
svoju lakomosť a musím sa
stať lepším človekom.“
Kráľ nevedel,

čo ešte povedať.
Spýtal sa svojich radcov
a dvoranov, čorobiť.
Bol tam jeden dôstojník,
ktorý mu povedal:
„Vaša výsosť by sa mala
spýtať oboch dvoch
o všetkých tajných veciach
v dome a tiež na ich telách.
Potom budete vedieť,
ktorý z nich je pravý.“
Kráľ ich teda
poslal do tajnej miestnosti
a spýtal sa ich oboch
na tieto veci.
Obaja ich zapísali.
A obidve správy
boli úplne rovnaké.
Všetky tajomstvá
boli rovnaké.
A tak bol kráľ
znovu zmätený.
Prikázal, aby matka
prišla na kráľovský dvor.
A potom sa kráľ
spýtal matky:
„Ktorý z týchto dvoch
mužov je skutočne tvoj syn?“
A boh Indra
pošepol matke do ucha:
„Mamička, nedovoľ
tomu lakomému duchovi,
aby ma ovládol
a prinútil ma znovu
nám robiť problémy,
veď vieš.
Potom si nebudeš mať
čo obliecť ani čo jesť.“
Matka sa usmiala,
ukázala na boha Indra
a povedala: „Toto je môj syn,
pretože je veľmi synovský.
Stará sa o mňa,
miluje ma, rešpektuje ma
a dáva mi mnoho vecí.
Ale tamten muž je taký
lakomý, nikdy sa ku mne
nesprával dobre. Pozerám
sa len na cnosti, ale ináč,
podľa vonkajšieho vzhľadu,

vzdávam sa.
Neviem, kto je kto,
nedokážem ich rozlíšiť.“
Kráľ sa teda matky spýtal:
„Má tvoj syn nejaké tajné
materské znamienka?“
Matka odpovedala:
„Pod pazuchou má
čierne materské znamienko,
na ľavej strane.“
A tak si boh Indra
okamžite také vytvoril.
Takže obaja zdvihli
svoje ramená, obaja
mali rovnaké znamienko
a tak sa všetci rozosmiali
a nevedeli, čo robiť.
Kráľ tiež priznal,
že už nemá žiadne riešenie,
a nevie, čo robiť.
Nakoniec sa rozhodol,
že ich oboch zoberie
do Jelenieho parku
k Budhovi,
mysliac si, že Budha
je jediný, ktorý dokáže
vyriešiť tento prípad.
Takže sa všetci zbalili,
nasadli na autobusy
a odviezli sa priamo
do Jelenieho parku,
kde v tom čase Budha
zotrval a prednášal.
Prišli tam,
poklonili sa Budhovi
a vysvetlili mu, o čo ide.
Budha pokojne sedel
nič nehovoril
a pozeral sa na oboch.
Boh Indra v podobe
Lu-Chi tam sedel,
usmieval sa, s jasnou tvárou
a skutočný Lu-Chi
tam sedel tiež, namrzeno,
zlovestne, utrápene,
vlasy neučesané,
šaty špinavé,
tvár čierne modrá od bitky,
ale obaja tam
sedeli v tichosti.

Po chvíli skutočný Lu-Chi ťažko zaplakal a povedal Budhovi: „Klaniam sa pred tvojimi lotosovými nohami, najvyšší, najctihodnejší učiteľ na svete, prosím, prosím, pozri sa na môj prípad. Pretože som bol tak...“ Vysvetľoval celú svoju situáciu. Keď falošný Lu-Chi, boh Indra v podobe Lu-Chi videl skutočného Lu-Chi takého utrápeného a trpiaceho, nemohol si pomôcť a rozosmial sa. Budha zdvihol svoju ruku a premenil všetko tak, aby sa to objavilo jasne spôsobom, akým to má byť. Potom zbadal boha Indra. Boh Indra sa viac nemohol skryť za žiadnu masku. Budha sa ho spýtal: „Čo to robíš? Prečo?“ A potom sa boh Indra navrátil do svojej pôvodnej nádhernej božskej podoby a poklonil sa Budhovi. A prečítal báseň, niečo takéhto: „On je len veľmi lakomý človek. Veľmi hlúpy. Nikdy nedaruje ani kúsok na charitu. V ten deň si kúpil len pár čapáty a pol fľaše vína, sadol si doprostred poľa, napchával sa, pil víno až sa opil. A potom sa odvážil urážať bohov na Nebi. Pretože som chcel zmeniť jeho správanie, zmenil som svoju podobu,

aby som hral túto hru.“ Budha povedal bohovi Indra: „Všetky cítiace bytosti sú nevedomé a hriešne. Odpusti mu, dobre?“ A potom sa skutočný Lu-Chi sťažoval Budhovi: „Ó, Majster, ty to nevieš. Po všetky tie roky som sa neodvážil jesť, neodvážil som sa piť, neodvážil som obliekať sa dobre. Šetril som všetky svoje peniaze. Akurát v ten jediný deň, pretože bola veľká oslava v centre mesta, preto som sa odvážil kúpiť si niečo na jedenie. A teraz tento človek, neviem, odkiaľ sa vzal, utratil všetky moje úspory a všetky veci rozdal. Čo mám teraz robiť? Radšej zomriem, než nemať žiaden majetok. Toto je na mňa priveľa. Čo som urobil, že som si to zaslúžil? Je to na mňa priveľa. Pomôž mi prosím.“ Boh Indra povedal: „Hovoríš nezmysly. Neminul som ani jediný tvoj halier. Všetko je stále tam.“ Skutočný Lu-Chi bol veľmi zmätený a neveril mu. A potom Budha povedal: „To je v poriadku. Musíš mu veriť. Ak to povedal, je to tak. Choď domov a zrátaj všetky svoje peniaze. Predpokladám, že tam nič nechýba.“ Keď počul, že to Budha potvrdil, bol znovu šťastný.

Mnohokrát sa Budhovi poklonil a utekal domov. Keďže boh Indra dokázal premeniť čokoľvek, mohol jednoducho vyrobiť veci z ničoho, však? On sa len trochu hral, ale skutočne nemíňal svetské peniaze. Nepotreboval ich. Takže teraz vieme, že bohovia v Nebi ovládajú mnohé zázraky, majú magickú moc, ale aj tak prichádzajú a klaňajú sa Budhovi, žijúcemu Majstrovi tej doby. Takže musíme vedieť, ako som vám mnohokrát hovorila, že magické sily sú ničím. Pozrite, čo ovládal; dokázal sa premeniť na čokoľvek. Ale aj tak sa musel pokloniť Budhovi. Pretože Budha zahŕňa toto všetko a ešte viac. Zatiaľ čo oni majú iba magickú moc a nič iné a aj oni sa budú rovnako inkarnovať. Keď ich čas vyprší, keď ich čas vypršal, stratia všetku moc, ich tvár sa stane veľmi škaredou a ich svetlo sa zmenšuje. A potom ich čas vypršal. A musia sa znovu narodiť na nejaké miesto, dokonca ako hmyz alebo ako ľudská bytosť, alebo inak primerane, pretože zásluhy ich nebeského obydlia sú preč. A musia sa ísť radovať alebo pretrpieť nasledujúcu fázu svojej karmy.

Ak je to dobrá časť karmy,
potom sa tešia
a neskôr musia splatiť
tú zlú karmu,
alebo možno dobrú,
ale nie až takú dobrú.
Možno podobnú alebo
akúkoľvek situáciu. Áno?
Nie sú vyslobodení.
Preto je žijúci Master viac,
než nejakí bohovia.
Preto od dávnych dôb
ľudia a bohovia uctievali
žijúceho Budhu.
A tiež v čínskej literatúre
máme príbeh o opičiakovi,
ktorý mal 72 druhov
magickej sily,
ale musel sa ísť
pokloniť svojmu majstrovi,
ktorý praktikoval
Budhovo učenie,
možno Budhovu
metódu vyslobodenia.
Aj keď v tom čase
jeho majster,
takzvaný majster,
nebol úplne osvietený,
ale aj tak bol lepší
než ten opičiak.
Je zábavné niekedy si
prečítať nejaké príbehy.
Takže ak sme stále
pripútaní k magickým silám,
mali by sme tomu venovať
pozornosť. Pretože
to znamená, že naša úroveň
nie je veľmi vysoká.
Zaujímame sa
o detské hračky
namiesto skutočných vecí.
Prečo je magická moc
škodlivá pre naše
praktikovanie?
Je to preto,
že naša pozornosť ju znovu
upretá na nižšiu úroveň.
Ako keď sme v tomto svete,
naša pozornosť je sústredená
na materiálne pohodlie,

na materiálne vlastníctvo.
A ak je naša pozornosť
sústredená na niečo vyššie,
ale tiež len na neviditeľné
materiálne vlastníctvo,
ako je magická moc, atď.,
potom nemôžeme vyrásť
nad to. To je všetko.
Toto sú len hračky
popri ceste k Bohu.
Je to len ako príbeh, ktorý
som vám rozprávala včera,
o dievčati, ktoré
si vybralo kráľa namiesto
všetkých jeho pokladov,
ktoré pred ním ležali.
Nie je lepšie mať kráľa?
Keď má kráľa, má všetko.
Správne? (Áno.)
Celý národ!
Aký význam má
zhromažďovať jednu vec
za druhou a to je všetko,
čo máte, však?
Tieto príbehy
sú podobenstvá,
aby sme porozumeli,
o čo sa Majster usiluje.
Ináč niekedy,
keď Majster
neustále hovorí, hovorí
a hovorí všetku
svoju teológiu, vaša myseľ
sa úplne vyprázdni.
Človek nerozumie
veľmi dobre.
Keď ale máte
nejaký dobrý príklad,
človek to pochopí,
vie, o čo ide
a nemôže to zabudnúť.
Príbeh nie je ľahké zabudnúť.
Ale na prednášku zabudne
ľahko. Možno ju pochopíme
ale zabudneme.
Ale príbeh nie, však?
Je ľahšie si zapamätať príbeh.
A príbeh obsahuje zmysel,
ktorý nám Majster
vysvetľoval.

Preto od dávnych čias
majstri vždy vymýšľali
mnoho príbehov pre žiakov.
A v súčasnosti
alebo v akejkoľvek dobe,
čítame mnoho príbehov,
ktoré obsahujú praktické rady
a nebeskú múdrosť.
Ak ale nepraktikujeme
a neuvedomíme si to sami,
potom to nepochopíme.
Budeme si myslieť,
že sú to len rozprávky
alebo vtipy, ale tak to nie je.
Čítala som jeden židovský
príbeh v nejakej knihe,
kde sa písalo niečo takéto:
Mojžiš odišiel
učiť sa k inému majstrovi.
A ten majster
hovoril tú istú vec,
ktorú sa učil už od detstva –
možno rovnaká sútra
alebo rovnaká teória –
ale on nerozumel.
Pretože majster je osvietený,
rozpráva osvieteným
spôsobom, aj keď to bolo
z tej istej Biblie.
Takže si myslím,
že neosvietený človek
tiež nerozumie,
prečo Mojžiš nerozumel.
Ale my rozumieme.
Ako keď
majster hovorí o niečom,
čo už poznáme,
ale nie je to to isté.
Ak nepraktikujeme
Metódu Quan Yin,
nerozumieme tomu.
Preto, ak sme
s osvieteným Majstrom,
porozumieme všetkému.
Iní ľudia hovoria to isté,
ale nerozumejú.
Však? (Áno.)
Preto je dobré mať učiteľa.
Aj keď ste sa
nestali Budhom,

počas týchto sedem dní,
stali ste sa
prinajmenšom anjelmi
alebo bohom Indra.
Počas týchto dní
ste nikomu neublížili, však?
Neurobili ste nič zlé,
nemysleli ste na nič
z nižšej úrovne, len si
užívate, že ste vo vysokom,
pozdvihnutom stave mysle,
bez želaní, šťastní
a nevinní, však?
Ako si môžeme udržať
toto šťastie,
Šťastie.
Keď sa vrátíme
do svetského sveta.
Ako ste to získali tu?
On sa spýtal, ako si môže
udržať toto šťastie,
keď sa vráti domov?
Tak som sa ho spýtala,
ako ho získal tu?
(Myslím, že preto, že si
nerobíme žiadne starosti.)
Potom choďte domov,
a nerobte si žiadne starosti.
Áno, áno.
Urobte tam rovnakú vec.
Áno? (Áno.)
Povedali ste,
že ak si nebudeme robiť
žiadne starosti, môžeme
si udržať toto šťastie.
Ale tu je to také ľahké:
je tu mnoho
duchovných priateľov,
dostávame jedlo,
nemusíme si ho kupovať,
nemusíme naň pracovať,
dokonca dostaneme drevo
riad a všetko ostatné.
A keď sa vrátíme...
Práca je v poriadku.
Aj tak pracujete.
Nikto nemôže sedieť
celý deň.
Aj svätci v jaskyniach,
musia si priniesť vodu, jedlo

a tiež drevo.
Niektorí ľudia by im to
mohli priniesť,
ale aj tak sa musia
postarať o iné veci.
Himalájski svätci
niekedy žijú
veľmi ďaleko od rieky.
Niekedy sa musia vyšplhať
celú tú cestu,
aby si priniesli vodu.
Ako to svetlo tam,
je na vrchu hory
alebo v jej strede;
a potom, keď idú po vodu,
musia prejsť
celú cestu tam,
niekedy ešte ďalej než to,
aby si priniesli vodu.